

## RILKE-FRAKTÁL

*„Elidőzni a meghitt dolgokon, az sem  
adatott minékünk.”*

*(Rilke: Hölderlinhez)*

Átcsörtetni az újonnan készült dolgokon, az sem  
véttetett el mitőlünk, inkább elhúzták mézesmadzaggént:  
Nesze vedd, ez az új, ami eddig nem volt, és te elhitted,  
most ér véget a nemlét, éppen most a sok újjal, mi eléd ugrik.  
A lekötetlen képekből a szellem úgy elinal, hogy a legutolsó is  
kidomborodik a térbe, körülvesz, mint egy gumicsónak,  
ha két lazán felfújt guminóval kievezel a Wellness centrum  
medencéjére éjjel a gőzben. Képzeled csak a nőt,  
az estét, a szerelmet, de a spermád a műanyagra kifröccsen,  
egy sólyom repül arra, összetöri magát a plexitetőn,  
ami óvón elválaszt az égtől, sőt az egektől, az egek népétől  
föl a mennyig. Összetöri magát, amikor a spermáért lecsapna,  
hogy a csőréből majd a vízbe hullajtva új életet teremtsen,  
és Vénusz vagy Szatjavati helyett csak egy kép fogan  
meg, azt veti föl a víz, meztelen nő, de nem él, csak látszik,  
de nem látszik, csak él. De nem, hanem csak.  
De, de, de. Medencék csak az öröklétben vannak.  
Itt meg a szex hősies. A két guminó már lebirkóz,  
ujjatlan karjukkal a torkodra könyökölnek. Áthullni, tovább,  
le a tudott érzésből és a tudatlan érzéketlenségből,  
zuhanni, mint egy extrém sportban, lábadon a megmentő  
gumikötéllal, csak a vízhez közeledve veszed észre,  
hogy nincs is semmi a bokádra odakötve,  
de akkor a vízből kiugrik a kép, a te lányod, és karjába vesz.

Rilke, te másik te, te másik én, te másik mi,  
hadd húzzalak közel az ugró lábára oda nem kötött gumival,  
gyere egészen a közelembe, te szegény, beteg,  
akit a vers a véréig átítatott! Neked még nem volt fontos  
a lassúság, a múlt, nem sirattál kiirtott erdőket,  
a háborúról is hallgattál, talán abban bízva,  
hogy a vers ereje, amely olyan, mint a szélcsendé  
a sziklához képest, végül mégis elkoptatja az útból  
a hegyfalakat. Igazad is volt, de nem tudta kivárni,  
nem is kellett, mert Isten járt teelőtted és dinamittal  
megspékelte a legnagyobb kőhúsokat, belerobbantott a létbe  
egy alagútnyi nemléte, te nem akartad kitölteni képpel,  
neked ez túl sok volt, túl vad, túl nyers, túl direkt.  
Sajnos az Isten nem finomkodhat annyit,  
amennyit a költő. Neki az új kell, neked a régi.  
Neked az új kell, neki a régi. Neked a bejáratott kell,  
neki a mindennapos. Sajnos a durvaság terjedőben  
van a teremtés-iparágban is. Magukat niszáló angyalok  
hirdetik a szolgáltatásaikat. Megfelelő ellentételezésért  
szobára mennek, gyóntatnak, földgömböt hoznak,  
ajándék plüssangyalt, a Biblia soha meg nem írt titkos záradékából  
olvasnak föl képzelt nyelven. Altatás. Halál-idegenvezetés.

Ó te házaló angyal, legházalóbb, te! A többi mind szalonnázik  
a versben, hazudik, örül, vagy épp öngyilkos lesz.  
Te pedig templomot építesz, mítoszt hiszel el,  
belakod apró szobrocskákkal és átsétálsz  
a semmi fölött, mint gyerekkorodban a Károly-hídon.  
És mindegyik szobornál megállsz, és elmondasz egy verset,  
a versedben újra világ, otthonosság, Károly-híd. Séta  
a belső nemlét fölött, szobrok, szavalat, vers, világ,  
Károly-híd. De milyen is voltál akkor, gyerekként Prágában?  
Apád kézen fogva vezetett át, néztetek a fürdőház felé, és  
te figyeltél nagyon is éber szemmel a Kampa, a múlt irányába.  
De az sehogy se akart elmúlni. Egyszerűen a múlt van egyedül  
és biztosan, és ti még mindig ott sétáltok a hídon.  
Jelen nincs, már legalább tavaly óta. Jövő meg soha nem is volt,  
hogy lehetett volna, csak lesz, ha mer, ha tud, ha hagyod.  
Ti vagytok még mindig a hídon, tiétek Prága. De már az apád sincs ott.  
Mért lenne, elszaladt az ügyletei után. Tiéd az öröklét magánya  
és mi virtuális térben járunk, ha Prágába megpróbálunk  
bejutni, a Károly hídon egyébként se megy át helybéli.  
De mi a hely? Hová lett? A földön már alig találni,  
legfeljebb a versben, a tiédben. Egy kicsit, egy gyűszűnyit,  
de valódit. Azért múlik olyan nehezen az idő,  
vagy hagyott fel egyenesvonalúságával,  
mert te letettél valamit, amit olyan sokan keresnek,  
egy kevéske antianyagot, és az világít, fényt nyel,  
lűktet és mozdulatlan a lűktetés szívében,  
ahogy minden szív mélyen ott van a végső közöny.  
Mért nem röhögve raboljuk meg az állandót,  
csak te tudod, te, aki sohase neveltél, ha senki  
se nézett. És nem is gesztikuláltál, amikor az újonnan  
írt versedet átolvastad – evés helyett – magadnak.